

A trianoni országvesztés és revíziós lehetőségek

1920. június 4-én a Napkirály által megálmodott és épített versailles-i királyi palotát övező hatalmas park Nagy-Trianon nevű kastélyában Benárd Agoston népjóléti miniszter és Drasche-Lázár Alfréd követ aláírták a történelmi magyar állam felnévelését szentesítő békediktátumot. Mi több, hatfelé darabolásról beszélhetünk, hiszen – bár jelentéktelen veszteségekként – még Lengyelország is birtokba vehetett a Felvidék területéből 589 négyzetkilométert (a festői szépségű Nedecet és környékét), illetve Olaszországnak is jutott 21 négyzetkilométernyi terület (Fiume és vidéke) Magyarországnak testéből.

A legnagyobb darab Romániát illetve, 102 181 négyzetkilométer 1 704 000 magyarral, 63 497 négyzetkilométert kapott a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság (a későbbi Jugoszlávia), 563 000 nemzettársunkkal, 63 004 négyzetkilométert csatoltak a megalakuló Csehszlovákiához 1 084 000 magyarral, sőt még Ausztriát is megillette 4 026 négyzetkilométer, itt 64 000 magyar élt. Összességében a trianoni diktátum az egykori 325 ezer négyzetkilométernyi haza területét kis híján egynegyedére, 93 ezer négyzetkilométerre zsugorította.

Legnagyobb nemzeti tragédiánk bekövetkezésében nem az első világháborús katonai vereségünknek, hanem a különösképpen 1890 után erőteljesen aktivizálódó belső felforgató és bomlasztó erőknek, a liberalizmusnak, a kozmopolita eszmeiségnek, a szabadkőművesességnek, a polgári radikálisoknak és Károlyi 48-as Függetlenségi Pártjának, továbbá a Magyarországi Szociáldemokrata pártnak volt óriási szerepe. Ezek támadták a nemzeti hagyományokat, az egyházakat és vallást, tradicionális értékeinket, voltaképpen meggyengítették nemzet belső kohéziós erőit. Tulajdonképpen azt művelték, mint 1990 után a neoliberais SZDSZ, illetve e destruktív párt máig aktív szellemi holdudvara.

S amikor a háború véget ért, ezen romboló erők képviselői egy teljesen tehetségtelen, kártékony "politikus", a vörös gróf, Károlyi Mihály vezetésével átvették 1918. október 31-én a hatalmat, s politikájuk egyenesen kövezte ki a Trianonhoz vezető utat.

A Horthy-korszak írófejedelme, Herczeg Ferenc véleménye ez volt a családját, nemzetét megtagadó hazaárulóról:

A nemzet méltósága egy degenerált hazárdör kezébe volt letéve. (...) Hogyan oldotta meg Károlyi a legsúlyosabb feladatot, amely valaha magyar államférfi lelkiismeretét terhelte? A kifordított eszű ember csálhatatlanságával pontosan megtette mindannak az ellenkezőjét, amit az ő helyében épelméjű ember megtehetett volna. Abban az órában, midőn nagyobb szükség volt a magyarság katonai erényeire, mint a honfoglalás óta bármikor, lefegyverezte Doberdo védőit (...), midőn a legnagyobb szükség volt a vonzó és összefogó erőre, amely a Szent István-koronából árad, kitördelte a koronát a nemzeti címerből. (...) Károlyi még akkor is elrettentő példaképe maradt az ész nélkül költekező kiskorú grófnak, midőn a feje már kopaszodott, és ő már régen nem a magáét, hanem az ország kincseit prédálta. (...) Midőn magához ragadta a legfőbb hatalmat, a nemzettel szemben azt a kötelességet vállalta, hogy meg fogja védeni az élet és a vagyon biztonságát. Ő azonban csak egy emberi életet és egy vagyont védett meg szomorú bátorsággal: a magáét. Mire már tüzelni kezdett talpa alatt a magyar föld és ő nem bízott már a vörös testőreiben, akiket az udvarias szovjet-kormány bocsátott rendelkezésére, egy csomó kék bankjeggyel a bőröndjében, a csehekhez szökött. Elmondhatjuk róla: nagyúrnak született, félbolond módjára élt és úgy tűnt le, mint egy kalandor. Ez az ember, aki ma is olyan ortográfiával (helyesírással – L. Zs.) ír, mint egy szerényebb polgári házban szolgáló szakácsnő, és aki vezérlő politikusi léte-re sohasem tudott tisztába jönni a magyar közjog alapelveivel, kétségkívül a leggyengébb koponya mindazok közül, akik ezer esztendő óta vezérszerepet vittek a magyar közéletben. Erőssé a lelkiismeretlensége, rettenetessé a dúvad-önzése tette. (...) Tíz nemzedékre való keserűség van abban a gondolatban, hogy Magyarország életének legtragikusabb órájá-

ban, midőn szükség lett volna a nagy elődök minden hitére, hazaszeretetére, bölcsességére, bátorságára és ékesszólására, egy politikai szövetkezet cinizmusa ezt a démoni diletánst taszította ki a világtörténelem színpadjára. Szereplésével kiszámíthatatlan kárt okozott az országnak és olyan mérhetetlen gyalázatot hozott a nemzetre, amit a vér és a könnyek óceánja tudna csak lemosni.

S ehhez tegyük hozzá, hogy nagyon jó viszonyban volt a kisantant államok politikusaival, köztük a magyargyűlölő Masarykkal és Benessel.

Aztán végül eljutott a kommunista ideológiáig.

Ennek a szerencsétlen vörös grófnak ez volt a politikai hitvallása:

Minél kisebb lesz az ország, annál nagyobbra nővök én. Mikor ellenzéki vezér voltam, megvolt egész Magyarország, amikor miniszterelnök lettem, elszakadt Horvátország és Szlavónia; öt megye marad, amire köztársasági elnök leszek és Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegyéből fog állani az ország, mire király leszek.

Károlyi dicstelen országlását tehát azzal kezdte, hogy amikor a cseh, a román és a szerb hadseregek állig felfegyverkezve készültek Magyarország megtámadására, s területe nagy részének meghódítására, valóban szétverte, leszerelte a frontról hazatérő egykori közös, k. u. k. haderő magyar alakulatait.

A jugoszláv ügynök, Linder Béla („nem akarok többé katonát látni”) egyhetes miniszterkedése alatt kezdődött ez a tragikus folyamat, majd Böhm Vilmos – eredeti foglalkozását tekintve írógépszerelő – szociáldemokrata hadügyi államtitkár buzgólkodott fáradhatatlanul tovább a honvédség szétzillesztésén.

Károlyi a magyar katonaságot ráadásul akkor szerelte le, amikor azok zárt egységekben, fegyelmezetten tértek haza az olasz és szerbiai frontokról.

A magyarokkal nem éppen rokonszenvező német történész, Heinz Rieder Kaiser Karl című Münchenben 1981-ben megjelent művében például ezt találjuk:

Egész csapattestek érkeztek vissza hazájukba, zárt alakulatban és teljes fegyverzetrel. Így például a 6. hadsereg katonái, akik az olasz harctérről hazatérve Karintia és Stájerország területén áthaladva, megtagadták fegyvereik átadását, amire pedig a helyi hatóságok kényszeríteni akarták őket. Ugyanez történt Tirolban, ahol a helyi hatóságok minden lefegyverzési kísérletének ellenálltak a magyar csapatok. A leghevesebb nézeteltérések Bécsben került sor. Itt a honvéd alakulatok és a nemzetőrséggé alakult osztrák katonák között lövöldözés támadt, a magyarok nem voltak hajlandók átadni a fegyverzetüket. Sikeresen vonultak be soproni helyőrségükbe.

Korabeli forrásokból azt is tudjuk, miszerint Lehár Antal ezredes egy magyar határhoz közeli stájer kisvárosban ütötte fel hadiszállását, s ide gyűjtötte a csapattestüktől elszakadt, azt kereső katonákat. Itt Lehár fokozatosan növekvő létszámú alakulattal olyan erővé vált, amellyel a későbbiekben számolni kellett. S a nevezetes Székely Hadosztály sorsa is az ellehetetlenítés lett.

Végül, országpusztítását látva 1919. március 21-én átadta a hatalmat a kommunistáknak, és kerekelt oldott az országból. Az igazsághoz tartozik, hogy Kun Bélának ténykedése a trianoni döntést érdemben nem befolyásolta, mert ekkor Párizsban már készen állott a történelmi Magyarország halálos ítélete. Persze az az ő bűne, hogy a sikeres északi, felvidéki hadjárat után elhitte a francia kormány azon ígéretét, hogy ha kivonja a győztes sereget a csehektől megtisztított területen, akkor elismerik diplomáciailag a bolsevik rezsimet. Nyilvánvalóan teljesen irreális hazugság volt.

Közismert, hogy Trianon után a Horthy-korszak külpolitikai vezérfonala a revízió, vagyis az elcsatolt országrészek visszaszerzése volt. Német és olasz támogatással az ún. etnikai alapú revíziót – vagyis a magyar többségű területek hazatérését – sikerült is megvalósítani. Kárpátalja a magyar honvédség önálló akciójának köszönhetően tért vissza. Sajnálatos, hogy Magyarország vesztesen került ki a második világháborúból, így az 1947-es párizsi béke visszaállította a trianoni határokat, sőt még tovább is csonkította hazánk területét. A Duna jobb partján 43 négyzetkilométer területet, az ún. pozsonyi hídfőt – Dunacsún, Horvátjáfalu és Oroszvár falvakkal – a magyargyűlölő benesi, másodsorra is mester-

ségesen összetakolt csehszlovák államnak juttatta.

Az 1945 után a nemzetünkre oktrojált internacionalista kommunista rezsimtől természetesen semmit nem lehetett várni a revízió felvetését illetően, hiszen valamennyi szomszédunk "baráti, szocialista ország" volt, s szovjet provincia, Moszkva pedig semmiféle határrendezésbe nem egyezett volna bele. Megváltozott a helyzet azonban 1989 után. Miként a kérdés jeles szakértője, Raffay Ernő, az Antall-kormány volt honvédelmi államtitkára több művében is kifejti, a történelmi folyamat, amely '89-ben kezdődött és a 2000-es évek elejéig tartott, legalább fél tucat olyan komoly történelmi lehetőséget eredményezett, amikor akár melyik magyar kormány – tehát az Antall-, a Horn-, vagy az Orbán-kormány – valamelyike, akár a diplomácia, akár a fegyverek erejével beavatkozhatott volna – a '90-es években ugyanis még volt magyar hadsereg. Az ex-államtitkár határozottan állítja egy, a Történelemportalban 2010-ben megjelent interjújában, miszerint horvát szövetségben visszaszerezhetjük volna a szerbek által elvett területeinket. Ő maga az ún. Kalasnyikov-ügy egyik szereplője volt, és 1990-ben Horvátországot jó minőségű fegyverekkel és sok millió lőszerrel látták el, így támogatva a horvát szabadságharcot Nagy-Szerbia ellen. A Horn-kormány '94-98 közötti időszaka pedig nem elhanyagolható, hiszen a történelmi Horvátország felszabadítására elindították 1995-ben az Oluja (Vihar) fedőnevű hadműveletet. Horvát részről már 1990-ben felvetődött egy szövetség létrehozásának gondolata Magyarországgal. Óriási jelentőségű lett volna a két ország szövetsége, ezért az akkori magyar kormány feltevése igen komolyan felvetődik. A szerb-magyar ha-

Károlyi, a gnóm "vörös" gróf, az árulásban bajnok "haladó" idióta

tárra, hat pontra elektronikai felderítő alakulatokat telepített ki a honvéd vezérkar, illetve bizonyos katonai egységek szóba kerültek arra az estre, ha valami történik. Annak idején Raffay elmondása szerint beszélt néhány vezető tábornokkal, hogy mi lenne, ha Magyarország kezdeményezne egy ilyen beavatkozást. A katonai vezetők támogatták a felvetést. Antall József neki is, és másoknak is többször mondta, valamint kormányülésen is legalább egyszer elhangzott: várjuk meg, amíg Magyarország gazdaságilag megerősödik, és azt is, hogy – ez volt Antall álláspontja, de a helyzet akkor ezt is mutatta – a szomszédos országok meggyengülnek, akkor lehet majd valami „csinálni”. Raffay Ernő tudomása szerint azonban ennél nem ment tovább a miniszterelnök.

Ukrajna 1991. évi függetlenné válása után Leonyid Kucsma hajlandóan mutatkozott Kárpátalja visszaadására. De elszalasztottuk a csehszlovák lehetőséget is 1992–93 fordulóján, pedig akkor még szlovák hadsereg sem volt. 1999-ben a Szerbia elleni NATO-támadáskor sem szabott az első Orbán-kormány semmiféle feltételt hazánk területének kiindulási bázisként történő felhasználásához, repülőterein való átengedéséért.

S 2014-ben itt van az ukrán válság, amikor orosz részről felvetették, miszerint Magyarország esetleg visszakaphatná Kárpátalját, azonban Martonyiék még a pusztaság lehetőségét is elvetették e gondolatnak. Természetesen ez esetben már csak békés, diplomáciai megoldásról lehetett volna szó, hiszen hadseregünk sincs már – jó Károlyi-tanítványoknak bizonyultak szocialista-szabad demokrata politikaink -, egy középhatalom katonai erejével amúgy sem lenne esélyünk. Azonban a '90-es években még létezett magyar honvédség.

Tehát – bár Magyarország körül szinte mindenütt megváltoztak az 1947-es párizsi békében meghúzott határok – minden eddigi kormányunk azt hangoztatja immár 25 éve, hogy mi e határvonalakat nem akarjuk megváltoztatni, és véglegeseknek ismerjük el őket. Valójában mindez azért történik, mert negyedszázada nincs egy tisztességes, csak a magyar nemzeti érdekekre tekintettel lévő kormányunk. S ha Magyarország részéről az összes létező nemzetközi fórumon nem vetik fel, hogy Európában van magyar kérdés, s hazánk a trianoni határokat nem tudja véglegesnek elismerni, ezt más nem fogja megcselekedni. Ezt azonban csak egy valóban nemzeti kormány vetheti fel. Arra pedig nem csak Trianon valamiféle revíziója miatt lenne már éltetően és égetően szükségünk.

Lipusz Zsolt - Kuruc.info